

Frank Charles Crawford werd geboren op 6 juli 1923 in Marrtown, New Brunswick als zoon van Chester en Ethel Crawford. Hij groeide op in Codys, Queens County, New Brunswick waar hij woonde tot hij in dienst ging. Frank's ouders voedden op hun familieboerderij veertien kinderen op. Frank had zeven broers en zes zusters: Merton, Harold, Ronald, Ralph, Roy, William, Robert, Jeannette, Ada, Eva, Lillian, Hazel en Sylvia. De familie behoorde tot the Church of England.

Crawford behaalde zijn 7e graad op de basisschool voordat hij net als zijn vader bosarbeider werd. Hij had 6 jaar werkervaring waar van 5 jaar voor Walter Wood als bosarbeider op Coles Island en nog een jaar ervaring met het boerenwerk op de familieboerderij. Hij droomde

ervan om na de oorlog machinist te worden.

Voordat Frank dienst nam kreeg hij twaalf dagen compensatie omdat hij last van zijn linkerarm had. Hij trad in dienst bij het Canadese leger op 25 januari, 1943 op 19 jarige leeftijd, om in WO 2 te gaan vechten. Hij was vijf voet tien lang, woog 155 pond Hij leed niet aan enige ziekte en werd meteen lichamelijke gezond verklaard. Op het moment van zijn indiensttreding hadden de ouders van Frank al 3 kinderen verloren. Roy hun oudste stierf in 1930, oud 30 jaar. William, hun 2e zoon stierf in 1920 op de leeftijd van 28 jr. Robert, hun jongste zoon stierf in 1940 op de leeftijd van elf jaar.

Militaire Gegevens: Frank Charles Crawford werd ingedeeld op 25 januari 1943 bij het No.7 District Depot in Fredericton, New Brunswick. Zijn opleiding voor soldaat bracht hem naar Utopia, New Brunswick. Hier werd hij getest en gekwalificeerd als chauffeur 3e klas. In oktober 1943, ontving hij zijn verdere basisopleiding bij de the A.M.M. School in London, Ontario. Later in 1943, volgde Crawford de opleiding voor carrier- chauffeur in Woodstock, Ontario. Toen hij zijn opleiding had afgerond werd hij gekwalificeerd als carrier chauffeur graad 1. Op 4 december 1943, ging Frank terug naar Utopia, om zijn definitieve opleiding in Canada af te ronden voordat hij overzee ging. Hij werd gekwalificeerd als carrier chauffeur graad 2 . Hem werd verlof verleend van 30 december 1943 tot 3 januari, 1944. Hij kreeg 50 dollarcent per dag tijdens dit verlof. Crawford kreeg nog eens speciaal een 7 daags verlof van 2 maart tot 8 maart 1944. Hij verliet Debert, Nova Scotia met de No.1 Training Brigade op 1 mei en kwam in het Ver.

Koninkrijk aan op 7 mei, 1944 alwaar hij zijn verdere opleiding kreeg. Crawford werd ingedeeld bij the Canadian Infantry Brigade op 9 september, 1944. Kort daarna ontving hij het bericht dat zijn ouders waren verhuisd naar Apohaqui, Kings County, New Brunswick. Hij werd verscheept uit het Ver. Koninkrijk op 14 oktober en kwam in België aan op 15 oktober, 1944. Vijf dagen later werd hij ingedeeld bij the Royal Hamilton Light Infantry. Op 10 november, 1944, werd Crawford bevorderd tot eerste korporaal in actieve dienst. De volgende promotie was die van korporaal in actieve dienst op 10 maart, 1945.

De laatste dagen: De laatste grote aanval voor the Royal Hamilton Light Infantry in WO 2 zou de aanval op Xanten, Duitsland zijn. Het oorspronkelijke aanvalsplan voor het Canadese leger zou zijn dat de 6e Brigade de stad zou innemen en de 5e Brigade dan zou volgen en de iets heuvelachtige omgeving voor de stad zou bezetten. Het eigenlijke plan voor de aanval was om de 6e Brigade zich te laten terugtrekken, de Canadezen hergroepeerden zich voor een grotere aanval door de 4e en 5e Brigades en the 129th Brigade van de 43rd Division, inclusief het 4e bataljon van the Royal Hamilton Light Infantry. Frank Charles Crawford vocht met deze aanval mee met het 4e bataljon van the Royal Hamilton Light Infantry. Het Derde rijk verloor zijn grip. Hun lucht- en artillerie ondersteuning was ernstig verzwakt maar de Duitse soldaten bleven zich heftig verzetten. Velen waren fanatiek en er volgden af en toe man tot man gevechten. Zelfs de bajonet, die zelden werd gebruikt tijdens de opmars kwam eraan te pas. Midden april, 1945, na twee dagen rusten werd het 4e bataljon naar Haren getransporteerd om the 5th Duke of Cornwall's Light Infantry van het 2^e Britse leger af te lossen, die op weg waren naar Bremen. Zij patrouilleerden daarna vijf dagen op Duits grondgebied zonder in actie te hoeven komen. Op 24 april, begonnen ze, alleen met hun bataljon, de opmars naar het dorp Falkenburg. Ze trokken voorzichtig voorwaarts omdat de wegen vol met mijnen lagen en er voortdurend aanvallen waren met machinegeweren. Op 2 mei, 1945, was het bataljon in het zuidwestelijk deel van Oldenburg, Duitsland. Op die dag kwam het bataljon onder hevig vuur van machinegeweren, dat zou het leven van 2 soldaten kosten. Men veronderstelt dat Frank een van de twee was. Het bataljon werd gedwongen zich terug te trekken zonder het beoogde doelt te hebben veroverd.

Korporaal Frank Charles Crawford werd gedood in actie precies 6 dagen voordat de oorlog beëindigd was. Sylvia, zijn jongste tweelingzuster was slechts zeven jaar. Zijn verdiensten en persoonlijke bezittingen werden aan Ethel Crawford, zijn moeder gegeven.

Gedurende zijn dienstitijd, ontving Frank the 1939-45 Star, the France and Germany Star, the War Medal and the C.V.S.M and Clasp.

Opdat wij niet vergeten: Frank Charles Crawford werd tijdelijk begraven in een graf langs de weg in Moorhausen, Duitsland en werd later herbegraven in Holten. De meesten, die hier liggen werden gedood in de laatste weken van de oorlog. Frank Crawford stierf op de leeftijd van 21 jaar.

